

Arrest

nr. 130 675 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 24 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Bilal JARY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 24 maart 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.09.2013 werd ingediend door:

{..} om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- chatgesprekken dd. 14.11.2011, 15.11.2011, 07.12.2011 en 13.12.2011, mails dd. 24.12.2011 en 25.12.2011: uit deze gegevens kan afgeleid worden dat betrokkene en de referentiepersoon contact hadden met elkaar eind 2011. Deze gegevens tonen echter niet aan dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie. Bovendien toont deze korte elektronische contacten in de periode november-december 2011 niet afdoende aan dat betrokkene en de referentiepersoon in de afgelopen twee jaar regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact hadden.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- brief van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat zij sedert mei 2011 zowel een maandelijkse inkomensvervangende tegemoetkoming als een integratietegemoetkoming ontvangt. In november 2013 (de meest recente gegevens waarover onze dienst beschikt) kwam dit neer op een bedrag van €1090,37 (inkomensvervangende tegemoetkoming) en €95,75 (integratietegemoetkoming).

Echter, de integratietegemoetkoming kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen.

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijks te betalen huurprijs (€550) en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel

zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte vaststelt dat er geen duurzame en stabiele relatie zou zijn tussen verzoeker en diens partner, motiverende dat er onvoldoende bewijs voorhanden ligt, terwijl verzoeker wel degelijk aantoonde in het tijdsvak van de twee jaren, voorafgaand aan de aanvraag een duurzame en stabiele relatie te hebben gehad met zijn partner {...}, thans bekrachtigd door een verklaring van wettelijke samenwoning dd. 16.07.2013.

Dat foto's van het koppel (d.d. 2012) afdoende kunnen bewijzen dat verzoeker zijn partner minstens 3 maal ontmoet heeft in die tijdspanne van twee jaar getuige de afwisseling in landschap, achtergrond, kledij, nuances in de uiterlijke kenmerken van de partners (stuk 6: afbeeldingen van de partners over verschillende tijdstippen).

Dat voorts niet betwist kan worden dat deze ontmoetingen in totaal meer dan 45 dagen (anderhalve maand) geduurd hebben, gezien zij wettelijk samenwonend zijn sedert 16.07.2013, zijnde langer dan 2 maanden vóór de aanvraag tot gezinshereniging.

Dat hun elektronisch conversatieverkeer d.d. 2011 een aanvullend bewijs vormt voor het duurzaam en stabiel karakter van hun relatie. Minstens dient daarbij aandacht gegeven te worden aan de omstandigheid dat hun chat-en mailverkeer uit 2011 naar alle behoren in het Nederlands verliep, hetgeen minstens een bijzondere motivatie aantoonde in hoofde van de verzoeker om de relatie te bestendigen, door de taal van zijn geliefde te leren spreken. Een taal die overigens niet op 1 dag aangeleerd kan worden, en aldus mede een bewijs vormt voor de intensiteit en duur van hun contacten (stuk 7: conversatieverkeer van verzoeker met zijn partner).

Dat louter ten overvloede hieraan kan toegevoegd worden dat getuigen de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie van verzoeker met zijn partner overigens kunnen bevestigen (stuk 8: verklaringen op eer van kennissen).

Dat verwerende partij aldus onterecht tot de vaststelling komt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie tussen de partners niet wordt aangetoond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Verzoekende partij heeft op 30 september 2013 een aanvraag van een verblijfskaart ingediend in functie van haar Belgische partner.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...).”

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- *indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- *ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- *ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"*

De aanvraag van een verblijfskaart werd geweigerd omdat de ongedateerde foto's en chatgesprekken niet afdoende bleken om als bewijs te gelden van een duurzame en stabiele partnerrelatie in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partij is van oordeel dat de foto's van 2012 wel afdoende bewijzen dat zij haar partner minstens drie maal ontmoet heeft in een tijdspanne van twee jaar. Getuige daarvan is de afwisseling van landschap, achtergrond, kledij, nuances in de uiterlijke kenmerken van de partners. Er wordt voorts niet betwist dat deze ontmoetingen meer dan 45 dagen geduurd hebben, gezien zij sinds 16 juli 2013 wettelijk samenwonen. Hun elektronisch conversatieverkeer van 2011 is een aanvullend bewijs van de relatie. Dit verkeer verliep daarenboven in het Nederlands hetgeen de motivatie aantoont om de relatie te bestendigen. Dit toont eveneens de intensiteit en duur van hun contacten aan, nu een taal niet op één dag aangeleerd wordt. Volgens stuk 8 kunnen getuigen eveneens de relatie bevestigen.

2.4. De Raad wijst erop dat het bewijs dat men elkaar sedert minstens twee jaar kent de aanvraag moet voorafgaan. Het is niet betwist dat de aanvraag werd gedaan op 30 september 2013. Derhalve dient de verzoekende partij bewijzen aan te brengen die minstens dateren van 30 september 2011. Evenwel blijkt dat ofwel stukken werden voorgelegd niet voorzien van een datum ofwel stukken werden voorgelegd die dateren van na deze datum. Verzoekende partij geeft bovendien zelf te kennen dat de voorgelegde foto's dateren van 2012 en voorts blijkt dat de chatgesprekken een aanvang nemen op 14 november 2011. Daar de voorwaarde van het elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag een voorwaarde is waaraan in casu moet voldaan zijn wil de verzoekende partij verblijfsrecht verkrijgen op grond van haar relatie, en zij dit middels de voorgelegde bewijsstukken niet aantoont, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de aanvraag geweigerd wordt op grond daarvan. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan dit determinerend motief van de bestreden beslissing.

Voor zover verzoekende partij bij het thans voorliggend verzoekschrift nog getuigenverklaringen voegt om haar relatie te bewijzen, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de getuigenverklaringen die verzoeker nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde getuigenverklaringen kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, 2^{de} lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Betreffende de toereikende bestaansmiddelen:

De inkomsten van de referentiepersoon zijn samengesteld uit volgende bedragen (stukken 9-10-11-12):

- Alimentatie: 100,00 euro

- Kindergeld: 220,52 euro

- Inkomensvervangende uitkering: 1.090,37 euro

- integratietegemoetkoming: 95,75 euro

De inkomsten van de referentiepersoon bedragen globaal 1.506,64 euro en overschrijden bijgevolg de armoedegrens, waarnaar wordt verwezen in de weigeringsbeslissing, ruimschoots.

Dat de hierboven weergegeven inkomsten van de referentiepersoon deze wel degelijk in staat kunnen stellen hen te voorzien van een menswaardig leven; zo getuige hun leefsituatie sedert hun wettelijke samenwoning.

Dat verwerende partij de loutere vaststelling maakt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn, daarbij enkel de inkomensvervangende uitkering in overweging nemende.

Treffend is het dat verwerende partij zonder meer het referentiebedrag van 1.000,00 euro neemt, beschreven als de armoedegrens, en daar de maandelijkse huurlast t.b.v. 550,00 euro van aftrekt, op basis waarvan deze de overweging maakt dat de bestaansmiddelen niet duurzaam noch stabiel zijn.

Deze overweging kan bezwaarlijk gelden als een concrete behoeftenanalyse in hoofde van de referentiepersoon. De verplichting tot het voeren van dergelijke analyse vloeit nochtans voort uit artikel 42, § 1, 2de lid Vw., zo de verwerende partij van oordeel is dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Minstens kon verwerende partij gebruik maken van haar mogelijkheid om bijkomende stukken en bescheiden op te vragen aan verzoeker die zouden kunnen aantonen dat er wel degelijk voldoende middelen zijn, teneinde deze in staat te stellen om niet ten laste te vallen van het Belgische sociaizekerheidsstelsel, wat zij in casu niet heeft gedaan. A contrario stoelde zij zich zonder meer op de 120%-drempel van het leefloon, op basis waarvan zij de gezinshereniging afwees, terwijl deze drempel slechts fungeert als een referentiebedrag, en niet als een minimumdrempel.

Verwerende partij diende bij de beoordeling van de toereikendheid van de bestaansmiddelen tevens rekening te houden met onder meer de maandelijkse kinderbijslag, de maandelijkse alimentatiebijdragen, de jaarlijkse belastingteruggave en de sociale voordelen die de referentiepersoon geniet, gezien die allemaal mede haar inkomsten en uitgaven bepalen (stukken 9-10-11-12). Dat verwerende partij aldus enkel heeft vastgesteld dat het bedrag van de inkomensvervangende uitkering lager ligt dan de 120 %-grens, hoewel zij er krachtens artikel 42 § 2 Vw. toe gehouden is een behoeftenanalyse te doen. Zij had minstens dienen na te gaan of de referentiepersoon over andere inkomsten beschikt om in de behoeften te kunnen voorzien van de familieleden, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, 2de lid Vw. noch een motivering over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar familie om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, hetgeen een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, § 1, 2de lid Vw., doordat verwerende partij alleen heeft getoetst of de partner van verzoeker met haar inkomen aan de norm van de wet voldoet, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, m.n. na te gaan of de wettelijke partner over andere inkomsten beschikt om in de behoeften te kunnen voorzien van de familieleden. Dat het tweede middel bijgevolg ernstig is.”

2.7. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat verzoekende partij er niet in is geslaagd afbreuk te doen aan het motief dat zij geen afdoende bewijs heeft bijgebracht van het feit dat zij haar partner al twee jaar kent voorafgaand aan de aanvraag. Dit is een determinerend motief derwijze dat het voldoende is om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek die verzoekende partij in het tweede middel ontwikkeld is dan ook gericht tegen een overtollige motivering. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat er geen noodzaak toe bestaat deze kritiek te onderzoeken.

2.8. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER